

ka mo pruut, agga ükski asfi ei aidand. Selle parrast ei olle mul ennam suggugi priiks samisse lotust; mis minnust peab sama, sedda ma ei tea. Ma poeksin enne ma alla, kui weel parrises põlweš ühhe tunni ellaksin.

Ühhel hommikul aeas üks kutsar, kaks hoost troška eest, tuhhat nelja mo maea ette. Kes seal peaks nenda aeama, mõtlešin ma. — Kes se olli? — mo noor sõbber kargas troška pealt mahha, enne weel, kui hobbused seisma jäid. Tal nähti suur rut tagga ollewad, — minna tahtsin wašto miinna ust lahti teggema, agga hädaste ollin toli pealt ülles tõusnud, kui ta feige uksega, et ukse tükkid möda tubba lendasid, sišse tulli. — Ma mõtlešin tedda hullu ollewad. — Ta tõmbas mo kübera, panni mo pähhä ja weddas mind sõnna laumatta uksest wälja.

„Tulle liggi!“ ütles ta korraga.

„Kus pole ma pean tulles?“

„Tunnistuše — mehheš mo lahti ostmiše

jure. Tunni parrast pean seal ollema, muido ei sa sest middagi.“

„Sowin sulle süddamest head õnne. — —“

„Parrast, parrast, nüüd ei olle aega!“

Mõisnikko laua peale olli 150 tuhhat rubla wälja loetud ja ta andis priuše kirja mo sõbra kätte.

„Agga weel üks asfi“, ütles mõisnik, „sa pead mulle ka lubbama, et sa mind pulma kutsud.“

„Wägga hea melega!“ ütles sõbber.

Ma tahtsin weel middagi dõlda, agga ta weddas mind jälle wälja troška peale ja hüdis: „Kutsar, lasse sõita, otse mo prudi wannerematte jure!“ — Kui senna saime, tõmbas ta pabberi põuest, wiiskas laua peale, ja ütles: „Siin ta nüüd on!“

Prudi isša andis temmale kät, emma hakkas ta ümbert kinni ja nuttis rõmo parrast; agga mis teggi pruut? — Ta filmist jookkis wešsi kui kattuse räästast kange wihmaga, ja — otse, kui peigmehhe kaela tahtis hakkata,